

Vĩnh Liêm – Nguồn thơ dậy lửa Phần VII - Kỳ 2

(Nỗi lòng của người Chưa Thua Cuộc)

Nếu tính từ ngày 30-4-1975, một số người Việt tị nạn tại Hoa Kỳ đã sống qua 48 năm. Sống ở Mỹ đã 48 năm rồi thì chúng ta có cảm giác như thế nào? Chúng ta có nhớ quê hương hay không? Chúng ta có làm được điều gì để giúp đồng bào ở quê nhà sớm thoát khỏi ách kềm kẹp của bạo quyền CS hay không? Tôi thiết nghĩ rằng có thể đã có một số người làm được nhiều điều hữu ích cho đồng bào ruột thịt ở quê nhà. Riêng cá nhân Vĩnh Liêm thì chỉ biết dùng giấy bút để bày tỏ nỗi lòng trắc ẩn của mình qua những vần thơ. Nay, Vĩnh Liêm gom góp lại những bài thơ ấy, tạm gọi là “NGUỒN THƠ DẬY LỬA”. Tác giả chia nó làm 7 phần, sắp xếp theo những ý tưởng (chủ quan) như sau:

PHẦN I: GIẢI PHÓNG (Những hành động đốt sách và kinh tế mới của VC...)

PHẦN II: CON ĐƯỜNG CỦA “BÁC” (Những chiêu bài hòa đàm, hòa bình, hiệp định...)

PHẦN III: ĐỔI MỚI (Những bùa phép, chính sách, bao cấp, cởi trói, kinh tế mới...)

PHẦN IV: ĐỊNH HƯỚNG (Xã hội chủ nghĩa, quốc doanh, thị trường, sở hữu hóa toàn dân...)

PHẦN V: KẼ THÙ LỊCH SỬ (Hồ Chí Minh, Võ Văn Kiệt, cán bộ VC cao cấp...)

PHẦN VI: GIỤC LÒNG ÁI QUỐC (Nhắc nhở thanh niên lòng yêu nước)

PHẦN VII: THA THIẾT (Nỗi lòng ái quốc đối với quê hương)

Xin mời quý vị ghé mắt qua những dòng thơ tạm gọi là “dậy lửa” do Vĩnh Liêm đã làm trong suốt 48 năm xa quê hương.

(Thung lũng Liên-Sơn, 30-04-2023)

VĨNH LIÊM

PHẦN VII: THA THIẾT (Nỗi lòng ái quốc đối với quê hương)

Kỳ 2

7. HÓA KIẾP

(Tặng TN-BD)

(Hình minh họa từ Internet)

Núi che khuất nẻo tìm về,
Tuyết rơi chặn lối hẹn thề yêu đương.
Xa nhau mới nửa năm trường,
Ngỡ bằng thế kỷ trong tường giam thân.
Cũng đành hóa kiếp tù nhân,

Không hy vọng phá bức thành biệt ly.

Em ơi! Còn nói lời gì!

Trái tim khổ hạnh từ khi lên tàu.

Biết rằng mãi mãi xa nhau,

Anh thề giữ trọn tình đầu cùng em,

(St. Charles, 13-11-1975)

VĨNH LIÊM

8. GIẤC MỘNG

(Hình minh họa từ Internet)

Nhiều đêm, xứ lạ một mình,

Bao cơn mộng dữ xoay quanh chỗ nằm.

Hồn lìa khỏi xác khóa thân,

Chín tầng mây bổng vang rân tiếng kèn.

Tùng hời chiêng trống trời lên,

Trông mây lấp lửng, thác ghềnh đảo điên.

Gió đưa từng hạt mưa xiêng,
Luồn qua khe đến một miền hư không.
 Mùi từ xác thối bênh bông,
Gợi đàn hắc điệu nước lòng háu ăn.
 Bày trò ái ố lãng xăng,
Thực Dân, Cộng Sản nhì nhằng phân chia...

 Hồn xưa vội vã quay về,
Trên dung nhan, nét nảo nề chưa phai.

 Nỗi buồn này của riêng ai?
(St. Charles, 30-8-1976)

VĨNH LIÊM

9. HÀN HUYÊN VỚI THƯỢNG ĐẾ

(Hình minh họa từ Internet)

1.

Thật tình cờ tôi hân hạnh gặp Ngài!

Lời chào đầu tiên của tôi là cái bắt tay.

Xin Ngài hãy xiết chặt tay tôi – tình thương

nằm sẵn ở đó.

Ngài vẫn được bình an?

Trông mặt Ngài, tôi đoán biết ngay mà!

Đó là nỗi vui mừng của tôi dâng lên Ngài.

Xin Ngài nhận lấy làm quà kỷ niệm.

2.

À, tôi không được khỏe mạnh lắm!

Nhưng có thể nằm gai nệm mật

suốt đoạn đường di tản.

Từ Việt Nam đến Thái Lan,

từ Hồng Kông sang Hoa Kỳ.

Tôi nào đã bị hề hấn gì đâu!

Ngày hai bữa cơm khô, rau muống luộc,

nước phong tên làm mát dạ dày.

Tối đến nằm đất phơi sương,

thỉnh thoảng trời mưa làm sạch thân thể.

Nơi ăn, chỗ tiểu đều giống như nhau.

Thế cũng còn hơn Cộng sản!

3.

Ngài nhắc đến Việt Nam làm tôi đau lòng!

Tình gia tộc chia lìa đôi ngã!

Kẻ ở lại làm thân trâu ngựa,

người ra đi như nhận lạc đàn.

Biết bao giờ đoàn tụ như xưa!

Chỉ còn gặp nhau qua những giấc mộng chập chờn,

rời ra kẻ Nam người Bắc!

4.

Ngài giàu lòng từ bi nên nói thế!

Tôi, kẻ thất phu nào dám góp lời.

Đó là vận mệnh của đất nước tôi,

Các cường quốc tranh nhau xâm xé.

Khi hữu sự, bọn tham nhũng nhanh chân

chạy ra ngoại quốc,

lũ tép riu ở lại làm vật hy sinh!

5.

Ngài đã thấy những bài học điển hình

ở châu Mỹ La-Tinh, ở Phi Châu,

và nhiều nơi trên thế giới...

Nghèo đói, bất công... sinh ra Cộng sản.

Các quốc gia nhược tiểu là môi trường nảy nở vi trùng.

Chúng sẽ tràn ngập khắp nơi,

nếu không có bàn tay Ngài ngăn chặn.

Lúc đó, chính Ngài sẽ là nạn nhân thứ nhất,

Và nhân loại chỉ còn cái xác vô hồn!

6.

Tôi mong Ngài thức tỉnh ngay lúc này,

Dù muộn vẫn còn hơn!

Sự sáng suốt và lòng vị tha của Ngài

sẽ hoán cải lương tâm Cộng sản.

Vì chúng cũng là con người, nhưng thiếu trái tim.

Ngài hãy ban cho chúng trái-tim-yêu-thương.

Tôi tin tưởng thế giới sẽ bình an,

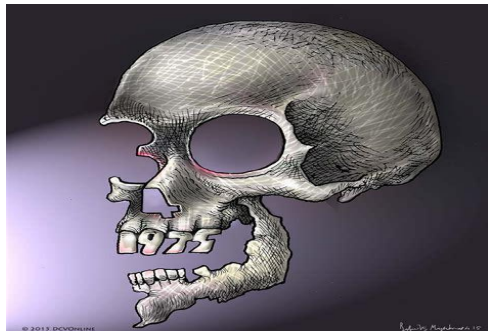
Và Ngài sẽ không còn nhọc tâm lo lắng.

Chào Ngài!

(St. Charles, 20-01-1976)

VĨNH LIÊM

10. CÁI CÒN LẠI

(Hình minh họa từ Internet)

Trong tôi thừa thải lụy phiền,
Bút ra chẳng được, để yên khó nhìn.
Cũng đành ngậm miệng làm thinh,
Xem như khách lạ, bức mình chút thôi.
Gượng cười sống tạm với đời,
Xá chi một kiếp làm người trần gian.
Đôi khi rất muốn phàn nàn,
Tại sao tôi mãi cơ hàn thế ni?
Cái tôi sẽ ích lợi gì?
Chung quanh thiên hạ bước đi không ngừng.
Tôi mang chứng bệnh dửng dưng,
Mắt đui, tai điếc, vô chừng nói năng.
May ra Tạo hóa xoay dần,
Tôi trăm tuổi thọ – chứng nhân cuộc đời.

(St. Charles, 02-02-1976)

VĨNH LIÊM

11. HỒI ÂM

Trời tháng Năm – ngày dài đêm ngắn,

Đêm năm canh thức đủ cùng năm.

Trăng đã xế mà hồn chưa lặn,

Lòng mênh mang nghĩ tưởng xa xăm.

Vừa chớp mắt đã hơn năm lẻ,

Thời gian đi mãi miết không ngừng.

Anh đã lạc, sinh nhằm thế hệ,

Nên bây giờ mang bệnh dửng dưng.

Bằng phép lạ nào em đã đến?

Với dung nhan mùa Hạ hao gầy.

Không tiếng nói, nụ cười, ân ái...

Khiến anh thêm một nụ hôn say!

(Hình minh họa từ Internet)

Nét bút ấy làm anh xao xuyến,

Tờ thư xanh gợi kỷ niệm xưa.

Một tiềm thức vội vàng sống lại,

Như mầm non của cỏ giao mùa.

Muốn níu lại khung trời tuổi dại,

Nhưng vòng tay chỉ khép được người.

Nên đành đoạn xa em mãi mãi,

Để từng đêm nằm mộng tìm vui.

Tuổi thơ ấu lớn bằng nước mắt,

Khi nên người lang bạc cùng sông.

“Đời quán trọ” – xuôi Nam ngược Bắc,

Trả chưa xong món nợ tang bồng!

Cũng có lúc chồn chân mỗi gối,

Trái tim yêu trao tặng một người.

Không mặc cả – tình yêu đến vội,

Như cánh buồm căng gió ra khơi.

Từ dạo ấy, chúng mình chung lối,

Lúc ấm no, đôi khổ có nhau.

Con thơ dại là nguồn hạnh phúc,

Tình đôi ta đến thưở bạc đầu.

Bỗng thời thế tự đứng biến chuyển,
Làm con người ngỡ ngác, hoang mang.
Trong một phút cuối cùng định mệnh,
Anh cũng liều cất bước “sang ngang”!

“Người tình mới” dịu dàng – châu Mỹ,
Má hồng thơm sức nức – Hoa Kỳ.
Tuổi mười chín [1] tự do luyến ái,
Môi thanh bình, khát vọng bờ mi.

(Hình minh họa từ Internet)

Cuộc tình lỡ – duyên trời đã định,
Còn gì đâu! Một chuỗi ngày buồn!
Hạnh phúc đổi bằng đời cô độc,
Mắt anh cười mờ hạt lệ tuôn.

Chuyện tình sử chúng mình khép lại,

Xin một lời cáo lỗi cùng em.

Trang giấy ngẩn, song lời bất tận,

Vẫn mơ về quê cũ từng đêm.

(St. Charles, 01-05-1976)

VĨNH LIÊM

[1] 199 năm lập quốc.

12. LỜI TRẦN TÌNH 1

(Hình minh họa từ Internet)

Một năm giữa cảnh lạ người,

Mang danh “tị nạn” gượng cười, nuốt cay.

Biết ai gửi khối sầu này!

Mượn trang giấy trắng giải bày tâm tư.

Viết ra những lời tạ từ,

CHO CHA MẸ – để xem như chết rồi!

Công ơn từ lúc năm nô,

Chưa tròn báo hiếu, đền bồi từ đây!

Tuổi già cha mẹ như mây,
Một mai... ai sẽ giúp tay đưa người?!

CHO VỢ HIỀN, CÁC CON TÔI

Đã xa tiếng khóc, nụ cười, đáng đi...

Ai gây ra cảnh phân ly,
Lỡ làng thiếu phụ, xuân thì dở dang.
Còn đâu hạnh phúc, mộng vàng!
Con thơ nặng gánh, thở than một mình.

Sáng ra đồng lúc bình minh,
Tắm thân dài các lội sình, phơi sương...

Lạnh cảm dưới hạt mưa tuôn,
Hoặc khi nắng Hạ nấu nung da người.
Bờ môi héo hắt nụ cười,

Làm sao sống nốt đoạn đời gian nan!

CHO BẠN HỮU, NHỮNG NGƯỜI THÂN

Chia tay không được một lần bắt tay.
Những năm tháng rộng ngày dài,
Những chung rượu đắng, những bài thơ hay.

Xa rồi nhưng vẫn còn đây,
Trong tâm tư hẹn một ngày gặp nhau.

CHO RIÊNG TÔI một lời chào,
Tiễn chân Quá khứ, đón vào Tương lai.
Làm sao biết được ngày mai?!

(St. Charles 30-4-1976)

VĨNH LIÊM

13. TÌNH MỘNG

(Hình minh họa từ Internet)

Âm thầm như tuyết rơi đêm,
Em len vào mộng lay tiềm thức xưa.
Giật mình hồn tỉnh cơn mơ,
Bỏ quên quá khứ bên bờ khổ đau.
Chậm chân nên lỡ chuyến tàu.
Em ơi! Biết đến thuở nào đoàn viên!
Tâm tư chỡ nặng ưu phiền,
Tháng năm chồng chất oan khiên lên đời.
Nói yêu em – uất nghẹn lời!
Nhớ nhung giờ đã bằng mười trước đây.
Tự đứng anh ở chốn này!
Em nơi quê cũ đọa đầy tuổi xuân.
Hằng đêm em có khóc thầm,

Xót xa phận gái lạc chồng, xa con.

Má hồng phai nhạt phấn son,

Còn anh rời rã nỗi lòng người đi.

Nửa đời còn lại – vui gì!

Nhọc nhằn thân xác chỉ vì yêu em.

(St. Charles, 28-01-1977)

VĨNH LIÊM

(Hết Kỳ 2 – Xem tiếp Kỳ 3)